

Bratia a sestry,

filozof Sokrates je autorom výroku: „Viem, že nič neviem.“ Tento výrok by sa dal vysvetliť aj tak, že človek nikdy nie je taký múdry, aby sa nemohol dozvedieť niečo viac. Múdry nie je ten, kto si myslí, že vie všetko najlepšie. Priznať si, že niečo nevieme, je znakom múdrosti a pokory. Naopak sebavedomý postoj vševedúcnosti vychádza z pýchy. Človek, ktorý je skalopevne presvedčený o svojej pravde, len veľmi ťažko prijme iný názor.

Tak tomu bolo aj s mnohými farizejmi. Nemôžeme hádzať všetkých farizejov do jedného vreca. V 3. kapitole sa píše o farizejovi Nikodémovi. Chcel sa dozvedieť viac o Ježišovom učení. Prišiel za Ježišom v noci. Potajomky, aby o tom nikto nevedel. Aj z toho vyplýva, že väčšinový postoj farizejov voči Ježišovi bol odmietavý. Stretnutie človeka uzdraveného zo slepoty s farizejmi tvorí najdlhší odstavec z 9. kapitoly.

Ako k tomuto stretnutiu došlo? K farizejom ho zaviedli susedia. Tí, ktorí ho vídali žobrať. Kým bol slepý, nevedeli ho. Keď už slepý nie je, a teda nepotrebuje vedenie, chcú ho viesť. Za ich konaním sa skrýva nemilosrdná spravodlivosť. Nechceli mu pomôcť. Musí ísť k farizejom. Ježiš urobil blato, čo by sa mohlo pokladať za prácu, ktorá bola v sobotu zakázaná. Čo na tom, že tým pomohol druhému človeku? Vedú človeka k farizejom, aby posúdili to, či nedošlo k prestúpeniu zákona. Boží zákon bol daný ľuďom, aby ich viedol. Mal im byť na úžitok. Farizeji zo zákona urobili bremeno. K prikázaniam sa postupne pridávali ďalšie usmernenia a dochádzalo aj k takým situáciám, že pôvodný zámer toho, ktorého prikázania bol zmenený.

Farizeji sa hlásia k Mojžišovi. „My sme Mojžišovi učeníci!“, povedali uzdravenému. Prijímajú Boží dar, ktorý bol daný skrze Mojžiša, ale odmietajú dokonalý Boží dar, ktorý bol daný skrze Ježiša. Už v prvej kapitole Evanjelia podľa Jána je napísané: „Lebo zákon bol daný skrze Mojžiša, ale milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista.“ (Jn 1, 17) Ježiš nadviazal na starozákonné prikázania. Svojimi výkladmi dané prikázania ešte prehĺbil. Ježiš zákon nezrušil, ale naplnil. Božie slovo nás vedie k tomu, aby sme sa usilovali o pravdu a lásku. Boh nás vedie k tomu, aby sme sa sústredili na to, čo je pre druhého dobré. Kto v náboženstve nachádza podklad pre to, aby ublížil druhému, zblúdil z tej cesty, ktorou je Ježiš. Sú ľudia, ktorí sa hlásia ku kresťanským hodnotám a zároveň šíria nenávisť. Byť kresťanom neznamená byť dokonalým. Zápas viery je zápas s hriechom a pokušeniami, ktorým sme dennodenne vystavení. Musíme zápasiť s nenávisťou a s túžbou po pomste. Musíme dbať na to, aby sme sa nestali farizejmi, ktorí nemilosrdne hovorili: „My vieme a ty nevieš nič.“

Môže sa stať, že sa od Boha, ktorý je opísaný v Biblii, obrátíme k „bohu našich predstáv“. Farizeji hovoria: Vzdaj Bohu chválu! Akoby Hospodin bol iný Boh než je Ježiš Kristus. O Ježišovi hovorili, že nie je z Boha. Veríme v trojjediného Boha. Celé Písmo svätého opisuje jedného a jediného Bohu, ktorý svet stvoril, vykúpil a posvätil.

Je to Boh, ktorý sa dal svet spoznať v Ježišovi Kristovi. Duch Svätý otvoril naše srdcia pre zvesť evanjelia. Pavol uvádza v Liste Rimanom: „Teda viera je z počúvania

skrze slovo Kristovo.“ (R 10, 17) Viera nie je výsledok ľudského bádania. Nieкто povie: „Uverím v Boha, keď urobí nejaký zázrak.“ Takto to nefunguje. Keby Boh aj urobil nejaký zázrak, nemuselo by to nutne viesť k tomu, že by človek v Boha uveril. Keby to aj na človeka zapôsobilo, tak skôr by to viedlo k strachu z nadprirodzeného než k úprimnej a odovzdanej viere.

Vyplýva to aj z príbehov, ktoré súvisia s putovaním Božieho ľudu z Egypta do zaslúbenej zeme. Počas ich cesty Boh viackrát urobil zázrak. Dal im vodu zo skaly. Dal im mäso a chlieb. Chránil ich pred silnejšími nepriateľmi. Napriek tomu všetkému to nevedlo k viere.

Rovnako tomu bolo aj s farizejmi. Uzdravený uvádza jasný a jedinečný dôkaz. Povedal: „Jakživ nebolo počuť, že by slepému od narodenia nieкто otvoril oči; keby tento (Ježiš) nebol od Boha, nemohol by nič robiť.“ Uzdravený nemyslel len na to, že o tom on sám nikdy nepočul. V doslovnom preklade je uvedené „od vekov“. V celých dejinách Božieho ľudu sa to nikdy nestalo. Nikde v Starom zákon nenájdeme správnu o niečom, čo i len trochu podobnom. Ježiš musí byť od Boha. Je to jasný dôkaz, ktorý však tvrdé srdce neobmäkčí. Farizeji mali dôkaz, ale neuverili. Pritom si mysleli, že veria najlepšie. Boli pyšní a zaslepení vlastnou pravdou. Ježišovo učenie bolo kategoricky odmietnuté. Dokonca bolo prijaté uznesenie, že zo synagógy bude vylúčený každý, kto by tvrdil, že Ježiš je Kristus, teda zaslúbený Mesiáš. Aj takýmto ťažkostiam čelili prví Ježišovi nasledovníci.

Farizeji sa točili v kruhu. Kládli rovnakú otázku, až si uzdravený začal myslieť, že sa toľko pýtajú preto, že sa chcú o Ježišovi dozvedieť viac, aby sa mohli sami stať jeho učeníkmi. Napriek tomu, že sa pýtali, po ničom takom netúžili. Nebuďme uzavretí do vlastnej pravdy. Kresťania nevyznávajú, že majú pravdu. Kresťania vyznávajú, že Ježiš je pravda. Apoštol Pavol vyzýva veriacich, aby druhých pokladali za hodnotnejších od seba. (F 2, 3) Farizeji zmýšľali opačne. Pripomeňme si začiatok deviatej kapitoly. Učeníci sa Ježiša spýtali, že či je vrodené postihnutie toho človeka trest za hriech. Ježiš to poprel. Farizeji nevedome odpovedajú na otázku učeníkov takto: „Ty si sa celý v hriechoch narodil, a nás poučuješ?“ Takýmto vyhlásením sa akoby rovnali Bohu. Záver je veľmi smutný: „A vyhodili ho.“ Oni ho vyhodili, ale nie Ježiš. O tom už budeme viac počuť na budúcu nedeľu.

Boh nás prijíma a vedie nás k záchrane. Naplňme svoje srdcia pokorou. Nenechajme sa zaslepiť pýchou, vedomím vlastnej múdrosti. Ak veríme, je to len z Božej milosti. Nemáme sa čím chváliť. Môžeme len v pokore nasledovať Ježiša Krista a pozývať k tomu ďalších. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v knihe Príslovia v 15. k.:

„Bázeň Hospodinova vychováva k múdrosti, slávu predchádza pokora.“

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.